

Arrest

nr. X van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 25 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Nepalese autoriteiten omwille van haar politieke overtuiging en activiteiten in Nepal alsook deze hier in België.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 136 165 van 14 januari 2015 omdat haar asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is. In het arrest wordt o.a. vastgesteld dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde lidmaatschap van de KJWP in Nepal, noch aan de problemen die haar ertoe zouden hebben genoopt om Nepal te verlaten.

Ter ondersteuning van haar huidige tweede asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: haar paspoort uitgereikt op 11 augustus 2008, een beëdigde verklaring van een zekere J.H.R. d.d. 20 augustus 2015, opgesteld door het advocatenbureau Temke waarin wordt verklaard dat haar leven in Nepal nog steeds in gevaar is en de politie haar nog steeds zoekt naar aanleiding van haar vroegere activiteiten bij de Kirat Republican Workers Party, een visitekaartje van de United Kirat Society, een Nepalese culturele vereniging in België, dat haar als voorzitter vermeldt, een verklaring van de Kirat Republican Workers Party d.d. 20 november 2014 waarin gesteld wordt dat zij actief was voor de partij en dat zij, ondanks dat er geen contact meer is met de partij sinds oktober 2008, nog steeds een aanhanger is van de partij.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 136 165 van 14 januari 2015 werd besloten dat de door haar ingeroepen vrees voor vervolging niet aannemelijk of geloofwaardig is en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar

aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die hier een ander licht op werpen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, gelet op voormeld arrest van de Raad waar in het kader van haar vorige asielaanvraag werd vastgesteld dat verzoeksters relaas niet aannemelijk of geloofwaardig is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, en gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken zoals het gesolliciteerde karakter ervan, vaststellingen welke niet worden ontkracht of weerlegd, kan aan de door verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde beëdigde verklaring van een zekere J.H.R. d.d. 20 augustus 2015 en de verklaring van de Kirat Republican Workers Party d.d. 20 november 2014 geen bewijswaarde worden toegekend.

De vaststelling dat verzoekster op 11 augustus 2008 haar Nepalees paspoort werd uitgereikt, kan overigens bezwaarlijk worden gerijmd met, doch staats haaks op en ondergraaft op ernstige wijze de ernst en geloofwaardigheid van de vrees die zij jegens de autoriteiten van haar land van herkomst verklaart te koesteren.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikelen, zoals verzoekster in casu naar de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde informatie van o.a. Amnesty International omtrent de algemene (veiligheids)situatie en mensenrechtenschendingen in Nepal, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet ook op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke.

Verzoekster oppert thans zeer algemeen dat de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst precair is, doch zij brengt geen concrete en objectieve elementen bij, noch beschikt de Raad over informatie waaruit zou blijken dat de situatie in haar regio van herkomst, of ruimer in geheel Nepal, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Waar verzoekster stelt dat het Commissariaat-generaal in feite stelt dat de vraag of er sprake kan zijn van direct of indirect refoulement reeds beantwoord is in de eerste asielaanvraag en dat van een met redenen omklede specifieke motivering, zoals wettelijk verplicht, bijgevolg geen sprake is, dient te worden opgemerkt dat dit betoog feitelijke grondslag mist en een loutere miskennis vormt van de inhoud van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd: "..."

"Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste

lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Het Commissariaat-generaal merkt hierbij op dat het in het kader van de zijn op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het Commissariaat-generaal in deze materie niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 juli 2016, voert verzoekende partij aan dat haar relaas als ongeloofwaardig wordt afgedaan, doch dat zij *in casu* aanvullingen heeft gedaan en veel bijkomende documenten heeft

ingediend die haar relaas versterken en deze nieuwe elementen beoordeeld moeten worden als elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Zij wijst er op dat rekening dient gehouden te worden met de brief van de advocaat waaruit blijkt dat zij problemen kent met de lokale politie.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 5 juli 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen louter tot het volharden in haar asielrelaas en de bewijskracht van de door haar neergelegde documenten, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Zo verzoekende partij opmerkt dat er rekening dient te worden gehouden met de brief van de advocaat waaruit blijkt dat zij problemen kent met de lokale politie, verwijst de Raad vooreerst op volgende in de bestreden beslissing opgenomen motivering: *“U legde in het kader van uw tweede asielaanvraag weliswaar twee documenten (een beëdigde verklaring van een zekere Jaya Hang Rai en een verklaring van de KRWP) neer waaruit zou moeten blijken dat u nog steeds gezocht wordt door de politie wegens uw KJWP verleden. Aan deze documenten kan evenwel geen enkele bewijskracht toegekend worden. Ze werden vooreerst opgesteld met het oog op uw asielaanvraag en hebben bijgevolg een gesolliciteerd karakter. Bovendien dient een document, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier absoluut niet het geval is.”*

In zoverre verzoekende partij met *“de brief van de advocaat”* doelt op de brief van de advocaat van haar echtgenoot, wijst de Raad op wat volgt: *“Bij uw derde asielaanvraag komt de geloofwaardigheid wat betreft uw vluchtmotief nog verder op de helling te staan. Zo werd u gevraagd de officiële inbeschuldigingstelling neer te leggen (CGVS 3e AA, p. 13). U heeft dit document vooralsnog – hoewel de aan u gegeven termijn reeds verstreken is – niet voorgelegd noch heeft u een plausibele verklaring meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. De documenten die u wel neerlegde om aan te tonen dat u actueel nog steeds door de Nepalese autoriteiten zou worden geviséerd en nog steeds door de politie zou worden gezocht, met name het attest van de voorzitter van uw VDC, de brieven van uw moeder en twee zonen, en de beëdigde verklaring van Ram Kumar Rai, kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen. Opdat een document bewijskrachtig zou kunnen zijn, dient het te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, wat hier absoluut niet het geval is. Bovendien kunnen de brieven van uw moeder en zonen, gelet op de nauwe familiale band, niet als objectief aanzien worden. De verklaring van de VDC-voorzitter en de beëdigde verklaring van Ram Kumar Rai vertonen verder nog een gesolliciteerd karakter aangezien ze op vraag werden opgesteld in het kader van jullie asielaanvraag.”*

De Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, gelet op de eerdere beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en voormeld arrest van de Raad waarbij in het kader van zijn voorgaande asielaanvragen werd vastgesteld dat de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging - welke hij in het kader van onderhavige asielaanvraag herhaalt en waarin hij tot op heden volhardt- niet aannemelijk of geloofwaardig is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, en gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken zoals het gesolliciteerde karakter ervan, vaststellingen welke niet worden ontkracht of weerlegd, kan aan de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten geen bewijswaarde worden toegekend.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS